

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CAMILE MAUCLAIRE

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ανταμώνονταν από κάμποσες μέρες στους ταχτικούς περιπάτους των στο μώλο της μικρής κωμοπόλεως και κυττάζονταν αμίλητοι με μιά ουμπάθεια, ενώ σιγά χείλη και σιά μάτια τους ύπλησεν η σφραγίδα της θλίψης.

Έμειναν σιγά σιγά παρθενοί της κωμοπόλεως, που ήταν χτισμένη στην ακροθαλασσιά, τριγωνισμένη από ένα μεγάλο

λιότοπι.

Ζούσαν έντελως μόνοι τους κι έδραναν έξω την ώρα που άναβαν τα φανάρια της παραλίας και γύριζαν οι τράτες. Κίπριτε-κίπριτε έβριζαν στο μεγάλο βράχο της ακροθαλασσιάς ή στο λόφο κάτω από τα ψηλά βλάτα, αλλάζαν φροσμένους ματιές κι ύστερα άπομακρύνονταν περπατώντας άσπυρά και βυθισμένοι στις μελαγχολικές όνειροπολήσεις των.

Αλλά όσο περνούσαν οι μέρες τόσο συνήθιζαν ο ένας τον άλλον και σε λίγον καιρό ήταν κι οι δύο εύχαιρισμένοι από τις καθημερινές αυτές συναντήσεις των.

Όσοσο όμως πέρασε πολύς καιρός ώσπου ν' άποφασίσουν νά μιλήσουν παρ' όλη την επιθυμία που είχαν νά ξεστομίσουν τα κρυφά τους αισθήματα.

Στην άρχή κωβεντίζαν πολύ προφυλακικά κι από τότε ανταμώνονταν κάθε μέρα και περιπατούνταν μαζί, γιατί είχαν καταλάβει με τη δύναμη του ενστικτού ότι και τόν δυο τα μυοτικά ήταν της ίδιας φύσεως κι οι καρδιές των συντετόμο με τη δοκμασία του πόνου. Μιά μέρα μάλιστα συμφώνησαν νά μείνουν στο ίδιο ξενοδοχείο δύνω καιρό θήμεναν ο' έκεινο τό μέρος ώσπου νάρευναν κι άλλου, όπου τους έστειλε η τύχη.

Κι οι δύο τους είχαν τα μέσα νά περνούν μια μέτρια ζωή κι επειδή δεν είχαν ούτε οικογένεια ούτε επάγγελμα σκεπταν νά περάσουν τό βίω τους γυρνώντας από πόλη σε πόλη χωρίς καμιά κατεύθυνση και κατένα σκοπό.

Γιά κάμποσο καιρό διετύπωναν φιλοσοφικές σκέψεις άπάνω στα διάφορα ζητήματα κι ένωσαν μια άμοιβαία συμπάθεια νά συνδέη τις ποικίλες ψυχές των. Ο ένας, ο κ. Μπούβε, ο μεγαλύτερος κατά την ηλικία, φανόταν πεισό πολύ ήμιλητικός από τόν μικρότερο, τόν κ. Ντανσέν, που βασιανίζετα από μια επίμονη ύποχρησία.

Κι ενώ τα μυοτικά τους, παρ' όλη την περέργεια και τών δυο εξακολούθησαν νά μείνουν κομμμένα, ένα βραδυ θερόο που φυσούσε χλιαρός νοτιάς κι ο ούρανος ήταν θαμπος, οι δυο συντροφοί άφήκαν κατά μέρος την επιφυλακτικότητα τους.

Είχαν καθίσει στο μεγάλο βράχο στην άκρη του μώλου και κυττάζαν τό βουπό που υψώνονταν πέρα στο βάθος. Στην άρχή μιλούσαν νά διάφορα άσήμαντα πράγματα με τα κεφάλια τους σκεμμένα, όταν άξαφνα ο κ. Ντανσέν άρχισε νά λέη άποροιστικά :

— Μοδ φαίνεται πως είνε καιρός πειά νά σάς αναφέρω την ατία που μ' άνέγκασε νά γρύω από την πατρίδα μου. Αν και μού στοιχίζει ατή η έξομολόγηση, νομίζω πως έτσι πρέπει νά γίνη γιά νά γνωριστούμε καλύτερα.

Από τη συνομιλία σας έοχημύτσια την έντύπωση πως είντε άνθρωπος ελευθέρονο άρχών, πού δεν παρσίδεται τις κοινωνικές προλήψεις και τρέφει γιά την κοινωνία τό ίδιο σέως με μένα. Γι αυτό πιστεύω πως δεν έχει νά παθη τίποτα ή φίλια μας αν σού φανερώσω όλη την αλήθεια.

Σταμάτησε σ' αυτό τό σημείο γιά λίγες στιγμές κι ύστερα εξακολούθησε.

— Πρώτα-πρώτα δεν ονομάζομαι Ντανσέν, γιατί αυτό είνε ψευδώνυμο. Τό πραγματικό μου όνομα έγινε γνωστό εδω και τρία χρόνια εξ αιτίας μιας πολύκροτης δ.κ.ης, της οποίας ήμουν ο ήρω. Είχα σκοπόσει την γυναίκα μου πού μ' άπατούσε και την άπατούσα τραλλά. Οι ένοχοι μ' άνώσαν, αλλά έγω ποτέ δεν άουχωρήσα τόν έαυτό μου. Τώρα πού σας άνεφερα αυτό τό περιστατικό, καταλαβαίνω πως με άποστρέφουθε...

— Κάθε άλλο, φίλε μου, δέκομαι ψυχρά ο Μπούβε. Κάτι ν' ανάλογο έπαθα κι έγω στη ζωή μου εξ αιτίας μιας γυναίκας.

Η γυναίκα πού είχα πάρει, εξακολούθησε ήουχα ο κ. Ντανσέν, ήταν λίγο μικρότερη από μένα, πολύ ώμορφη και προκλητική κι είχε πολλούς φίλους. Γιατί νά τό κρύψω; Μοδ φαίνεται πως είχε παντρευτεί κι άλλη φορά και χείριος άπ' τόν άντρα της κι έμεινε χήρα, δεν ξέρω καλά.

Ο φίλοι μου προσπάθησαν νά μ' άποτρέψουν άπ' αυτό τό γάμο, ενώ όμως ήμουν κυριεμένος από ένα πάθος τόσο δυνατό ώστε δεν ήθελα ν' άκούσω τίποτα κι έκαμα ό,τι ήθελα γιά νά την καταλήσω.

Έπί τέλους τό κατόρθωσα και τότε άντι νά ήσυχάσω ένωσω τό πάθος νά μεγαλώνη από τό φόβο μήν τη χάσω κι άπ' τόν φόβο νά την έχω άποκλειστικά δική μου.

Της έπρότεινα νά την πάρω γυναίκα μου κι έκείνη δέχτηκε. Για κάμποσους μήνες κρήτης την υπόσχεση της και μοιμεινε πιστή.

Αλλά μια μέρα, την έπιασα μονάχος μου την ώρα που μ' άπατούσε κι έβριζαν έξω περιτό νά σού περιγράφω την λύπη και τό μαρτύριο μου ύστερα άπ' ατή την τρομερή άπακάλυψη. Ώστοσο ο δ.ος τη συγχώρεσα.

Αλλά οά νά μήν έφτανεν ή πρώτη επηρολούθησος και δούεργη άπιστία και

τοίτη κι άλλες άκομα.

Στό τέλος δε μπόρεσα νά κρατηθώ περισσότερο, πυροβόλησα και τη σκότωσα. Θέλησα τότε ν' αυτοκτονήσω, αλλά επληρώθηκα μόνο. Στη δική μου ποίγιε γιά τό φρόνο άνώθηκα, αλλά σας επαναλαμβάνω έγω δεν έσυγχώρησα άκόμα τόν έαυτό μου, γιατί έφρυσε πειά τό μόνο φως της ζωής μου πού φωτίζε την ύποσέη μου.

Κι αν σήμερα ζώ μακριά άπ' τόν κόσμο, άγνωστός και κομμμένος μ' ένα ψευδώνυμο, τό κάνω όρι δε φοβάμαι την κατακρίση τών άλλων, αλλά γιατί βλέπεις δε η πράξη μου έκείνη ήταν έντελως άνώφελη. Την αγαπώ άκόμα ατή την γυναίκα, την αγαπώ περισσότερο από πριν κι η ανάμνησή της είνε άσπυτη μέσα μου.

Αφού σόπασαν γιά λίγα λεπτά και τό σκετάδι άρχισε νά άπλώνεται γύρω τους, ο κ. Μπούβε είπε :

— Τώρα πρέπει νά σάς διηγηθώ κι έγω τη δική μου την περιπέτεια. Αν και στην υπόσθεή μου δεν υπάρχει χυμένο αίμα, ώσοσο τίποτε δεν μπορεί νά διορθώθ ή όπως και στη δική σας. Για σάς χροιάζεται ν' άναστηθ ή γυναίκα σας, ενώ γιά μένα νά πεθάνη, γιατί η δική μου δεν πέθανε άκόμα, θαρρώ. Έχω πέντε χρόνια ν' άκούσω ειδήσεις της και τό μίος πού μού φιλογίζει την ψυχή, μόνο ύστερα από τό θάνατό της θά ήουάξει μέσα μου.

Επαντρεύτηκα κι έγω και πήρα γιά γυναίκα μου μια νέα. Άφου έζησα κάμποσα χρόνια εντιχομμένοι μέσα σε μια άτμόσφαιρα άκείλεισης τονερότητας παρητήρησα στη γυναίκα μου μερικά σημεία κακίας, ύποκροσίας και φιλοδοξίας. Δέ μπόρεσα όμως παρ' νά της συγχώρησω σκεπτόμνος δε είχα άπατηθεί στην έλογη της συνήθου μου.

Αλλά σιγά-σιγά άρχισε νά ανατίσονται μέσα μου τό μίος, τό όποιον πολύ γρήγορα μεγάλωσε λόγω του περιβάλλοντος. Ίλος όμως ήλθε κι ήμέρα πού την έπιασα νά μ' άπατή με τόν καλύτερο φίλο πού μού είχε μείνει στον κόσμο. Άπεφάσα τότε νά τη σκοτώσω, αλλά βλέποντάς την νά σέρνεται μπρος τό πόδι μου με δάκρυα στα μάτια, κατατρομαγμένη κι έλεινε κι νά με παρακαλή νά της χαρίσω τη ζωή, άλλαξα άπόφαση και την κατέδικασα σε χείροστη τιμωρία : την άφρησα νά ζήση όχι από σκεμμένα, αλλά από ένα αόδημο εκδοχέοιο.

Έφυγε κι ούτε την ξανάειδα πειά από τότε. Την έμιοσθα τόσο πολύ ώστε ήμουν βέβαιος πως αν την άφρηα μόνη της θά πουοσε, θά ύπόφερε ύπερβολικά.

Ο φίλοι της, ο ένας μετά τον άλλον, άπομακρύνθησαν, σιγά-σιγά έξισες και κατάνησε σκεδών μια γυναίκα κοιτή.

Στην άρχή την παρακολουθούσα εξ άποστάσος και ένωθα μια κρυφή χαρά από την κατάπτωσή της ατή. Μιά νύχτα της άποκερήσε στη Νίκαια, ήρθε κοντά μου, αλλά με άγνωρώμεις κι έφυγε νά ζήση όχι από σκεμμένα, αλλά από ένα αόδημο εκδοχέοιο.

Τα πρακτορεία οί οί ατία είχα άναδψει την παρακολούθησή της έλασαν τά ίγνη της κι έγω δεν άκουσα ποτά νά μιλουν μ' ατή τη γυναίκα.

Όσοσο όμως εξακολούθησ, και τώρα άκόμα, νά τη μιού.

Έοεις έσοκώσατε την γυναίκα σας γιατί την αγαπούσατε, έγω όμως μισούσα την Έβα και την κατέδικασα νά ζή...

Ο κ. Ντανσέν τόν άραξε άπότομα άπ' τό χέρι και τού φώναξε :

— Έβα ! Δέν είπατε Έβα ;

Σηκώθησαν κι οι δυο και στάθηκα ο ένας άπάναν στοί άλλον τρέμοντας. Άλληλοσκυτάχησαν, αλλά είχε πέσει τό σκετάδι και δε βλέπόντουσαν. Δέν είπαν ούτε μια λέξη παραπάνω γιατί μάντεψαν την τραγική σύμπτωση... Ήταν ή ίδια γυναίκα πού τους είχε κάνει και τούς, δυο δυστυχημένους.

Μα-γρά στην άρχή του μώλου τό κόκκινο φανάρι έφρυξε άπάνω στη θάλασσα μια γραμμή ματωμένη... Καμιλ Μουκλαίρ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΣΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Ένα χαριτωμένο επεισόδιο πού ήερωτόν συνέβη στη Νίκαια. Τό άναφέρει τό περιοδικό των άλλων ξενοδόχων «Τό πιατό της ήμέρας» γιά νά δέξη τί μπορεί νά κάνει καμιά φορά ή αφηρημάδα και ή άπροσεξία των γκαρσοοιο.

Ένας κήριος έπήγε σε κάποιε ξενοδοχείο της Νίκαιας και κάθησε νά φάη. Έξήγησε και τό διεβρίβριαν μια σούπα. Άμμοιος όμως φώναξε τό γκαρσοοιο και τού είπε :

— Παιδ μου, δεν τρώγεται ατή ή σούπα.

Τό γκαρσοοιο την έπήρε και παραθύσων τον κατάλογο στον πελάτη. Άντος τότε έδάλεξε μιαν άλλη σούπα. Σε λίγο, όμως, ο πελάτης φωνάζει πάλι τό γκαρσοοιο και τού λέει :

— Όχιτε ατή ή σούπα τρώγεται !

Τό γκαρσοοιο τότε έπήγε τό διευδυντή τοϋ ξενοδοχείου και τόν έρωτήσε τί έπρεπε νά κανη. Ο διευδυντής περφόρησε, τόν έρωτήσε γιατί δεν τού άρεσε ή σούπα.

— Άν είπα πως δεν μ' άρέσει !

— Άλλά τότε γιατί δεν την τρώτε ?

— Πως θέλετε νά την φάω, κήριε άφου...δεν μοδ έφερε κουτάλι ;

